

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg kan da godt forstå, at SF har problemer, for problemet er jo, at alle de folk ude omkring i Europa, der kritiserer Maastrichtaftalen, jo netop står for den nynationalistiske linje, som SF her siger det ikke drejer sig om. Lad mig bare tage Tyskland. I Tyskland er der grupper, der går rundt og siger, at den tyske økonomi og Tyskland politisk er så stærkt, så hvorfor skal alle de andre blande sig? Det er dem, der kritiserer Maastrichtaftalen. Le Pens folk og nogle andre, nygaullisterne og de gamle imperiebyggere i det konservative parti i England, altså det er jo netop de forbundsfæller, SF har valgt, der tror på mit skræmmebillede fra 1913. Og det er det, der er SF's problem: at forklare herhjemme, at det er ikke sådan, vi vil have det, når de, der faktisk er kommet i kølvandet på det danske nej, netop er talsmænd for det modsatte.

Nu ved jeg selvfølgelig godt, at SF f.eks. ikke betragter Tyskland som noget som helst problem. Jeg oplevede på et valgmode ovre i Ry hr. Gade udtale med stor brillance, at Tyskland var han ikke bange for, og han mente heller ikke, det ville give nogen som helst politiske problemer, så om vi skulle binde dem ind i noget eller ikke binde dem ind i noget, det var ligegyldigt. Det er fair nok at have det synspunkt, og dermed kan man da selvfølgelig også godt leve med en nationalisme i Tyskland, men der er altså andre af os, der har en anden vurdering.

Til hr. Gades spørgsmål må jeg svare: Jo, jeg har en forpligtelse som folketingsmedlem til at være med til – da jeg har sagt på forhånd, at det selvfølgelig er en bindende folkeafstemning – at søge det bedst mulige forhandlingsresultat. Men jeg har bestemt ingen forpligtelse til at skifte mening den 2. juni. Jeg har ingen forpligtelse, der gør, at jeg ikke kan rejse rundt i landet og hævde – eller her fra Folketingets talerstol – at den udvikling, der ligger i Maastricht, den udvikling, der rent faktisk ligger hen imod det tætte samarbejde i Europa, at den ikke er god. Det har jeg derimod en forpligtelse til at gøre, for det er nu mit politiske standpunkt. At jeg så er nødt til at hjælpe til med, at vi i praksis får en orden i nogle år, indtil jeg får folkelig gennemslagskraft i Danmark, der kobler os sammen med et forenet

Europa på et tidspunkt, det er så en anden sag. Men selvfølgelig har jeg da ikke skiftet mening den 2. juni om aftenen, fordi befolkningen gik imod min opfattelse.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen det bliver jo spændende at se, hvornår hr. Duetoft får den folkelige gennemslagskraft, som han selv går og venter på.

Men jeg kan være meget enig i, at den valgkamp, vi har ført her op til 2. juni, skal vi ikke fortsætte. Det ville være meget bedre at være fremadrettet og se, hvad vi skal gøre nu, og alle kender Fremskridtspartiets holdning til den sag.

Men der er trods alt én ting, som jeg gerne lige vil gøre færdig, for jeg bryder mig stadig væk ikke om at blive kaldt løgnagtig. Jeg synes, det er grove løjer, at der er et folketingsmedlem, der tillader sig det.

Jeg har i mellemtiden fået et bilag fra Socialudvalget om EF-arbejde på Socialministeriets område. Jeg skal bare citere 3 linier, for tiden er kort:

»Herudover arbejdes der for tiden med en henstilling om konvergens, dvs. en henstilling om tilnærmelse af medlemsstaternes socialpolitik til hinanden.«

Jamen det står der, hr. Duetoft – uanset om hr. Duetoft ryster på hovedet.

Og så er jeg faktisk enig i, at den dagsorden burde være inderlig overflødig. Der er ikke nogen grund til at sætte dagsordener, når man har haft en folkeafstemning. Men det lader jo stadig væk til, at flertallet i Folketinget ikke vil rette sig efter folkeafstemningen, og derfor er der så nogle, der har valgt at stille et dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet stadig væk stemmer for. Det er egentlig en pudsigt situation, at man skal stille et dagsordensforslag 14 dage, 3 uger efter, at befolkningen har stemt om, hvad vi skulle. Men dette her er jo i virkeligheden tømmermændenes afslutningsdebat. Prøv at lægge mærke til, hvor tavs Socialdemokratiet er i denne debat. Man har ganske enkelt tømmermænd. Det er også i orden. Men stadig væk skal man lade det afstemningsresultat, som befolkningen kom til den 2. juni, være gældende med respekt fra begge sider for dem, der har stemt anderledes end det, man selv havde håbet og ønsket, i stedet for at nedgøre,